

שיר השירים. אז האирו פנוי הגבירה, ובא המלך להשרות את מדורו עמה. זהו שפטותם (מלכים א) ותרב חכמת שלמה וגוז. מה זה ותרב? שעלה היפי של הגבירה והתגדלה בדרגותיה על כל שאר הדרגות, כי המלך שם את מדורו עמה. וכל בך לפקה? כי הוציאה את הבן החכם הזה לעולם (מלמל).

ובשהוציאה את שלמה, היא הוציאה לכל ישראל, וכולם היו ברגנות עלינוות צדיקים כשלמה (בשלום), שהקדוש ברוך הוא שמח בהם, והם בו. וביום שתקון שלמה את הבית למיטה, תקנה הגבירה בית למלך, ושם מדורם יחד, והairo פניהם בשמחה ושלמות. אז נמצאה שמחה לפיל, למללה ולמיטה. וכל בך לפקה? כי כתוב משא אשר יסרו אמו, שהנהינה אוטו לרצון המלך.

ובשבן הזה, כמו שאמרנו (שאריך), איןנו מתחנה לרצון המלך, אז זו ערות הפל, ערות כל האזרדים, שהרי המלך פורש מהגבירה, והגבירה התרכזה מהיכלו, וממושם בך זהה ערות הפל. וכי אין זו ערויה, מלך בלי גבירה, ובכירה בליך מלך? ! ועל זה כתוב, ערות אביך וערות אמך לא תגלה אהם והוא. ואמי היא ודאי, ושורה עמך. מושום בך לא תגלה ערוםته.

רבי שמעון הקיש ידיו ובכה ואמר: אוֹ אָמַר אֶמְרָא וְאֶגְלָא סּוֹד, אוֹ אָמַר לֹא אֶמְרָא, שִׁיאָבְדוּ תַּחֲבָרִים דָּבָר. (חווקאל יא) אהה ה' אליהם בלה אתה עשה את שאירית ישראל. מה זה אהה? ומה זה בלה אתה עשה? אלא סוד הרבר - בזמן שה' פרחתונה

בריך הוא, כיoma דסליק שלמה לחכמתה, ואמר שיר השירים. אמנם נהירו אנפוי דמטרונייתא, ואני מלכא למשרי מדוריה עמה. הדא הוא דכתיב, (מלכים א) ותרב חכמת שלמה וגוז. מי ותרב. דסליקא שפירו דמטרונייתא, ואתראביה באדרגה על כל שאר דרגין, בגין דמלכא שי מדוריה בה. וכל בך לפקה. בגין דאפיקת בראש חכימא דא לעלמא. (נ"א למלא).

יבד אפיקת לייה לשלים, לכל ישראל אפיקת, וכל הי הוו ברגאין עלאין ובאיין כשלמה (ס"א כשלמה). דקודשא בריך הוא חדי בהו, ואניון אתקינות מטרוניתא בימתא למלא. רשות מדוריהון בחדא, ונהיירו אנפיה בחדוה שלימו. אמנם אשכח חדותא לכלה, לעילא ותטא. וכל בך לפקה. בגין דכתיב, משא אשר יסורתו אמו, יסורתו אמו, דדברת לייה לרעותה דמלכא.

יבד האי בר כמה דאמינא, (ס"א ואצטריך) לא את דבר לרעותה דמלכא. אמנם היא עריתה דכלא, עריתה דכל סתרין דהא מלכא פריש מפטרוניתא, ומטרוניתא דכלה מאהיה, בגין בך עריתה דיא דכלא. וכי לא עריתה הוא, מלכא בלא מטרוניתא, ומטרוניתא בלא מלכא. ועל דא כתיב, ערות אביך וערות אמך לא תגלה אמך היא. אמך היא ודקאי, ושריא עמה, בגין בך לא תגלה ערוםתה.

רבי שמעון אקיים ידיו ובכה, ואמר ווי אי אימא וגליא רזא, ווי אי לא אימא, דיבידון חבריא מלחה. (חווקאל יא) אהה זי' אלhim בלה אתה עוזה את שאירית ישראל. מי אהה. ומאי בלה אתה עוזה. אלא רזא דמלחה,